Recensie: Robbie Williams ****1/2

Hyde Park Londen
zaterdag 6 juli 2024

foto © Dave Hogan

Recensie:
Robbie Williams had er enorm veel zin in op BST Hyde Park. Dat gaf ie naar het einde van zijn set ook toe: dat ie nog nooit zo gelukkig op een podium is gekropen als nu. Zeker, alles zat mee. De zon was na een kwakkeldag opnieuw van de partij 's avonds. Engeland wist zich net te plaatsen voor de halve finale van het WK voetbal en dan waren er nog zijn fans die massaal tickets scoorden voor dit exclusieve VK-concert waarin Williams zijn meer dan kwarteeuw als solo artiest vierde. BST Hyde Park mocht dan ook het bordje 'sold out' bovenhalen, en was goed voor 65.000 toeschouwers.

Héérlijk was het om zien, die attitude die Robbie Williams aan de dag legde door backstage te filmen tot ze aan zijn loge kwamen waar ie de 'Hyde Park Times' las die op de cover kopte: 'Is Robbie Williams the greatest living entertainer?' Een retorische vraag. Robbie zag je naar de camera kijken met zo'n blik van 'Wat had je anders gedacht?', verliet vervolgens zijn loge om een handtekening te plaatsen op de trui van een medewerkster, en toonde al achter de schermen wat ons te wachten stond: de 44-koppige brassband Beefeaters dat uit Coldstream en Welsh Guards bestond. Die zouden met Robbie Williams en Danny Dyer, een acteur uit Eastenders, de Blur-cover 'Parklife' brengen in Hyde Park. Het publiek werd wild. Of beter: het was al wild maar werd nog wilder. En veel Britser dan dit, kon je je niet inbeelden. Overigens trok de productie bijna constant die kaart met witte, rode en blauwe belichting onder andere, de kleuren van de Britse vlag.
Want in plaats van te doceren over entertainment zou Robbie Williams ons gewoon tonen hoe je dat moet doen. Met opener 'Let Me Entertain You' kreeg ie alvast in geen tijd het publiek aan het meezingen. De sfeer was formidabel, de Britten hadden duidelijk iets te vieren en Robbie speelde een thuismatch. Op papier heb je dan al gewonnen, maar je moet het dan ook nog zien waar te maken, en dat lukte Williams moeiteloos. 'My name is Robbie Williams. This is my band and this is my arse.' zei ie aan het begin van zijn optreden toen ie zijn kont prompt de lucht instak. Tijdens zijn openingssong trok ie al meteen de catwalk op richting B-podium om daar zijn vest uit te trekken wat uiteraard heel enthousiast onthaald werd. Williams was helemaal in het wit gekleed, inclusief witte broek. 'I can't fart in these trousers' lachte ie.
Voor een papa die er met zijn dochter stond, legde ie even zijn carrière uit. Twee type songs heeft ie. Het eerste valt onder de categorie: 'I am Robbie – fucking – Williams!' en het tweede 'I'm Robbie, do you wanna save me?' Meermaals verwees ie dat we nu in 2024 leven en de jaren '90 echt wel voorbij zijn. Zo zijn de gillende tienermeisjes van destijds die vooraan staan ondertussen volwassen vrouwen wat een ander beeld

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

geeft voor hem als artiest. 'It was very momsy' gaf ie aan enkele vrouwelijke fans mee terwijl ie ook grapte over zijn gedrag in de jaren '90: 'I tried to love you all individually.'
Tegen de Italiaanse fans waar ie 'She's the one' voor zong, zei ie dat ze 18 jaar te laat in zijn leven waren verschenen, verwijzend naar zijn huwelijk en kinderen die ie ondertussen heeft, iets waar ie destijds nooit zou aan begonnen zijn, maar waar ie nu samen met zijn fans erg dankbaar om is.
Zij zijn het die ervoor zorgen dat ie op zijn vijftigste nog op deze planeet leeft, gaf ie doodeerlijk toe toen ie het had over zijn verslavingen en hoeveel artiesten zoals Prince, George Michael, Elvis, David Bowie, Amy Winehouse enz. daardoor vroegtijdig zijn gegaan. Voor hen, met hun beeltenis op de schermen geprojecteerd, zong ie 'Advertising space' dat weliswaar vocaal te hoog gegrepen bleek voor de wat schor klinkende Brit.
Robbie Williams haalde 'Do what you like', de eerste videoclip van Take That boven, becommentarieerde die op een bijzonder grappige manier tot ie er genoeg van had en vroeg aan de productie om die te stoppen. Dat gebeurde ook maar dan wel met een beeld van zijn blote kont op pauze. 'Destijds deden we wat aan gay porno voor 50 pond' grapte ie. Maar eerder klonk het toen ie het over die boysband had dat het ontstaan ervan in 1990 het muzikale landschap volledig hertekende. Williams meanderde dus tussen zelfspot en de grote Jan uithangen door over the top zich voor te doen als een artiest met grootheidswaanzin.
De realiteit was dat ie tijdens zijn roem een groot man op het podium was maar zich ernaast erg klein voelde. Zijn highest highs and lowest lows benoemde ie in Londen. Voor de fans werd het concert van Robbie Williams een groot (meezing)feest. Voor de zanger zelf leek het vooral ook op een therapiesessie die hem kennelijk deugd deed.
Robbie Williams zou zich bijzonder kwetsbaar opstellen toen ie zei dat ie als een open wonde geboren werd en op zijn zestiende, bang, kwetsbaar en gevoelig deel uit begon te maken van de muziekindustrie en in een groep stapte met allemaal jongemannen die hun plek nog zochten in het leven. Gary Barlow mocht alle songs van Take That zingen, tot ie zelf eindelijk in de spotlights mocht staan tijdens 'Could it be magic' dat Williams in Hyde Park gescript vroegtijdig afbrak omdat er een VIP haar plaats verliet. De zanger had het ook over de breuk met Take That ('I knew I was into trouble. I always was.') en de reé¼nie 12 jaar later naar aanleiding van een docu en de 250.000 tickets die op één dag verkocht waren: 'If you can't beat them, join them' wat hem bracht om uiteindelijk 'Back for good' wel volledig te zingen.
Van nature was Robbie Williams altijd iemand die graag de regels brak. Op het Glastonbury Festival hing ie in 1995 rond met Oasis, en daar werd de kiem gelegd van zijn solocarrière toen ie er Gaz Coombes ontmoette waarmee ie op BST Hyde Park Supergrass's 'Alright' bracht en de kleurrijke strandballen de lucht in vlogen. Toen Williams' succes steeds groter werd, groeide ook het imposter syndrome bij hem. De negatieve stemmetjes in Robbie klonken steeds luider. Hij vond dat hij zijn succes niet verdiende en voelde zich een fraudeur waardoor ie ging drinken - ondertussen is het 24 jaar geleden dat ie nog een glas heeft gedronken, verzekerde ie ons - en nog met andere verslavingen kampte.
Robbie Williams zong 'Love my life' voor zijn gezin waar ie erg dankbaar om is omdat hij dankzij hen als persoon is mogen groeien. Niet in het minst had ie aandacht voor zijn 11-jarige dochter Teddy die net als andere familieleden plaats genomen had boven de front of house. Het was ook het enige nummer waarbij ie zich bijna volledig de ganse tijd richtte tot die plek, alsof ie de song alleen maar voor hen wou brengen, en de duizenden andere toeschouwers er even niet toe deden voor hem. Mooi.
'I'm where I belong' klonk het terwijl de confettislierten de lucht in geschoten werden. 'Surprise darling, daddy is a fucking rock star!' zei ie nog even tegen Teddy wat ook weer die schalksheid van de artiest toonde maar ook hoe ingenieus ie was door een concert voor de massa toch even te herleiden tot een klein en intiem

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

familiemomentje in het park.
In Hyde Park zag je dat Robbie Williams nog nooit zo gelukkig is geweest als nu. En de fans? Die keerden na een ongelooflijk best of-concert van twee uur gelukkig huiswaarts en zongen ook luidkeels 'I've had the time of my life' uit Dirty Dancing mee toen het hoofdlicht terug scheen.
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.